

Arrest

nr. 73 734 van 20 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. COPINSCHI, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart de Kosovaarse nationaliteit te bezitten, Egyptische van etnische origine te zijn en tot een paar maanden voor uw vertrek zou u in Bllagajë (Pejë, Kosovo) gewoond hebben. Volgens uw verklaringen begonnen uw problemen in Kosovo toen uw man als zanger in een café begon te werken. Sindsdien zou hij beginnen drinken en drugs gebruiken zijn, en in die toestand zou hij u verschillende keren geslagen en de kinderen weggeduwd hebben als hij vond dat ze te veel lawaai maakten. Voorts zou hij ook andere vrouwen mee naar huis genomen hebben. Begin februari 2011 zou uw man na zijn werk niet terug naar huis zijn gekomen. Aangezien dit in het verleden al vaker gebeurd was, zou u zich hier geen vragen bij gesteld hebben.

Vier dagen na zijn vertrek zou u echter onverwacht vijf mannen op bezoek hebben gekregen. Blijkbaar ging het om schuldeisers die op zoek waren naar uw gokverslaafde man. Gefrustreerd omdat u hen niet verder kon helpen, zouden ze vervolgens uw kinderen bedreigd hebben.

U zou daarop dan ook uw huis verlaten hebben om uw toevlucht te zoeken bij uw ouders in Pejë, waar u gedurende een hele maand niet buitengekomen zou zijn. Gedurende die periode zouden u en uw kinderen onderhouden zijn geweest door uw ouders. Toen dit financieel niet langer haalbaar bleek, zou u zich eerst tot de sociale dienst gewend hebben en vervolgens getracht hebben werk te zoeken. Beide pogingen zouden echter zonder resultaat gebleven zijn.

Om uw ouders niet blijvend financieel te belasten, zou u op 9 april 2011 samen met uw twee minderjarige kinderen Kosovo verlaten hebben.

Op 11 april zou u in België toegekomen zijn, waar u nog diezelfde dag asiel aanvraagde.

Ongeveer twee weken na uw aankomst in België zou u vernomen hebben dat uw man in Kosovo, waar zijn gokschulden betaald zou hebben. Toen hij u thuis niet aantroef, zou hij naar het huis van uw ouders gegaan zijn. Omdat uw vader niet wilde vertellen waar u was, zou uw man hem geslagen hebben.

Ter staving van uw identiteit legde u de volgende documenten neer: uw geboorteakte, uitgereikt op 3 april 2008; uw identiteitskaart, uitgereikt op 14 maart 2011; de geboorteakte van uw dochtertje F. (...), uitgereikt op 3 april 2008; de geboorteakte van uw zontje G. (...), uitgereikt op 3 april 2008; het schoolboekje van F. (...)."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het door u aangehaalde probleem met de schuldeisers van uw man (gehoorverslag CGVS 6-7), een zaak van louter interpersoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard is.

Bijgevolg houdt ze geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zoals ook vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging hebben op basis van hun ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep.

Evenmin ressorteert het door u geschetst probleem onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming, zoals ook opgenomen in artikel 48/4 van voornoemde Vreemdelingenwet.

Voorts verklaart u de reactie van uw man te vrezen indien u naar Kosovo terug zou keren, aangezien u hem tijdens zijn afwezigheid verlaten heeft (gehoorverslag CGVS 6 en 10).

Aanleiding voor uw eerste vertrek, meer bepaald uit uw echtelijk huis, zou het bedreigende bezoek van de vijf schuldeisers van uw man geweest zijn.

Hoewel uw ouders u hierop zonder probleem opvang geboden zouden hebben, zouden ze niet over voldoende (financiële) middelen beschikken om u en uw kinderen langere tijd te onderhouden (gehoorverslag CGVS 6). Aangezien u er vervolgens evenmin in slaagde een inkomen te vinden, meer bepaald een sociale uitkering of werk, besloot u naar België te komen (gehoorverslag CGVS 6-7).

De aanleiding van uw vertrek uit Kosovo was bijgevolg een combinatie van het feit dat u uw kinderen niet kon onderhouden en tevens weg wilde van bij uw man, en er volgens uw verklaringen in Kosovo geen werk en geen hulp is voor vrouwen in uw situatie (gehoorverslag 7 en 10).

U heeft uw vrees ten aanzien van uw man omwille van zijn gewelddadige gedrag echter niet erg aannemelijk kunnen maken.

Hoewel u immers wel degelijk gezocht heeft naar manieren om zonder uw man financieel rond te komen, lijkt u geen oplossing gezocht te hebben voor het huiselijk geweld waarvan u verklaart het slachtoffer geweest te zijn, zelfs niet toen u door uw ouders opgevangen werd.

Er kan dan ook niet vastgesteld worden dat u omwille van redenen zoals bepaald in de Conventie van Genève niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen.

Uit niets blijkt immers dat u voor uw problemen met uw man in Kosovo of bij een herhaling ervan in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo geen of onafdoend beroep kon / zou kunnen doen op de bescherming van de in uw land aanwezige autoriteiten en dat u aldus bij een eventuele terugkeer naar Kosovo een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

Hoewel u verklaart nooit problemen gehad te hebben met de Kosovaarse autoriteiten (gehoorverslag CGVS 10), zou u op geen enkel moment beroep doen op de politiediensten.

Volgens de informatie van het Commissariaat-generaal is er in Kosovo nochtans in toenemende mate aandacht voor de genderproblematiek. Dat blijkt onder meer uit de oprichting van de Domestic Violence Unit van de Kosovaarse politie, die bestaat uit agenten die een speciale opleiding hebben gekregen om klachten in verband met geweld tegen vrouwen te behandelen. In elk politiestation moet een dergelijke eenheid aanwezig zijn die 24u op 24u dergelijke klachten moet beantwoorden en onderzoeken. Deze eenheid bestaat normaal gezien uit een man en een vrouw en in ieder geval kan er steeds om een vrouwelijke agent gevraagd worden.

U verklaart echter te vrezen dat de politie niet (doeltreffend) tegen uw man zou optreden, aangezien zowel hijzelf als zijn baas op een goed blaadje zouden staan bij hooggeplaatsten binnen het politiekorps. U vreest dan ook dat uw man binnen de kortste keren opnieuw vrij zou komen (gehoorverslag CGVS 8-9).

Dit is echter een veronderstelling die u niet kan staven met concrete bewijzen.

Naast de gewone en specifieke politiediensten zijn er in Kosovo echter nog andere alternatieven voor vrouwen in uw situatie. Zo bevinden zich op verscheidene plaatsen opvanghuizen voor mishandelde vrouwen, en zijn er verschillende niet-gouvernementele organisaties actief die zich richten op het welzijn van de vrouw. Tevens is er een telefoonlijn aanwezig die 24 uur per dag anoniem geraadpleegd kan worden en die slachtoffers van (seksueel) misbruik advies over hun rechten en de mogelijkheden voor opvang geeft.

Hoewel u verklaart dat in Kosovo niemand rekening houdt met vrouwen in uw situatie en er ginds geen vluchthuizen bestaan (gehoorverslag CGVS 9 en 7), blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat er zich onder meer een dergelijk opvanghuis bevindt zowel in Pejë als in Gjakove, waar respectievelijk uw ouders en uw zus wonen (Women Wellness Center – Safe House Pejë). Vrouwen beschikken in Kosovo volgens de wet over dezelfde rechten als mannen en discriminatie of onderscheid op grond van geslacht is wettelijk verboden. De maatschappelijke positie van vrouwen wordt verder bevorderd door de Gender Equality Law. De Agence for Gender Equality, binnen het bureau van de minister-president, is verantwoordelijk voor de uitvoering van de wet. Op centraal niveau zijn er Gender Offices in ieder ministerie en op lokaal niveau heeft elke gemeente in Kosovo een Municipal Gender Office, dat toeziet op de mensenrechten van vrouwen. De Gender Offices zien toe op de uitvoering van de Gender Equality Law binnen de gemeentes en ministeries.

Ik meen dan ook dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en dat u niet heeft aannemelijk gemaakt dat u in uw persoonlijke situatie geen toegang zou hebben tot de bescherming die door de Kosovaarse autoriteiten wordt geboden.

Het simpel stellen niet op de hoogte te zijn van de verschillende beschermingsmogelijkheden in uw land volstaat bijgevolg niet om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming.

Er wordt van u verwacht dat u, vooraleer u de enorme stap zet uw thuisland te ontvluchten, redelijke inspanningen zou leveren om eerst de mogelijkheden tot nationale bescherming te onderzoeken.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Uw identiteit en nationaliteit, noch die van uw kinderen, worden hier immers betwist. Het schoolboekje van F. (...) heeft geen invloed op uw asielaanvraag."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster vat haar verzoekschrift van 10 oktober 2011 (zie p. 5-7) aan met "Herhaling van de principes – Schending van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951", waarin zij een theoretische uiteenzetting geeft en UNHCR citeert, evenals de voormalige Vaste Beroepscommissie.

Zij voert aan dat (zie het verzoekschrift, p. 7) de commissaris-generaal (i) haar identiteit niet betwist, noch haar Kosovaarse nationaliteit en Egyptische etnische origine ontkent; (ii) niet weerlegt dat zij het slachtoffer is geweest van geweldplegingen vanwege haar echtgenoot, waardoor zij zich dient te verschuilen in Europa; (iii) haar gegronde vrees voor vervolging en het gebrek aan "geldige en effectieve bescherming vanwege de Kosovaarse autoriteiten" niet weerlegt; (iv) de "waarachtigheid van het vertoog" met betrekking tot haar vluchtmotieven niet weerlegt; (v) niet bewijst dat zij "zeker in een derde land zou hebben verbleven zonder er asielaanvraag in te dienen voor haar aankomst in België".

Verzoekster roept vervolgens de schending in van de artikelen 48/3, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), alsook de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de schending van *“het principe van voordeel van de twijfel waar de asielzoeker van geniet”*.

Zij is tevens van mening dat er sprake is van een *“incorrecte en onvolledige appreciatie van de elementen van de zaak”*.

Zij benadrukt dat zij meerdere rapporten neerlegt die het standpunt van de commissaris-generaal weerleggen omtrent de voorgehouden effectieve bescherming in haar land van herkomst; ook onderstreept zij de *“jurisprudentie tegengesteld aan deze van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”* (zie het verzoekschrift, p. 8).

Verzoekster stelt vast dat de commissaris-generaal de werkelijke grondslag van haar asielaanvraag niet heeft onderzocht, *“met name de effectieve en reële positie van de Kosovaarse autoriteiten met betrekking tot vrouwen die het slachtoffer zijn van partnergeweld, alsook de effectieve mogelijkheid, voor de slachtoffers van deze geweldplegingen, om een reële bescherming te bekomen vanwege de Kosovaarse autoriteiten”*.

Indien deze bescherming voorzien is door wettelijke of reglementaire teksten in Kosovo, acht verzoekster het nodig dat de commissaris-generaal de *“werkelijke toepassing ervan door de Kosovaarse autoriteiten”* zou onderzoeken zij stelt dienaangaande vast dat *“het administratief dossier totaal leeg blijft”*.

Met betrekking tot de *“grondredenen van de asielaanvraag”*, herhaalt verzoekster dat zij het slachtoffer werd van partnergeweld en vreesde te zullen worden teruggevonden door haar echtgenoot, zonder dat zij zou kunnen genieten van de bescherming van de nationale autoriteiten; deze problematiek is volgens verzoekster wel degelijk terug te vinden in het Vluchtelingenverdrag en in artikel 48/3 §2 alinea 1, a. van de vreemdelingenwet.

Zij verwijst hiervoor naar arresten van de Raad en besluit dat de feiten die door haar werden ingeroepen als *“vaststaand”* moeten worden aanzien, gelet op de graad van ernst in acht genomen hun aard en het repetitieve karakter; deze feiten kunnen volgens haar worden *“geanalyseerd als fysieke en mentale geweldplegingen, alsook als geweldplegingen gericht op een persoon om reden van haar geslacht”* in de zin van artikel 48/3 §2 alinea 2, a. en b. van de vreemdelingenwet (zie het verzoekschrift, p. 12).

Zij voert betreffende haar *“zoektocht”* om hulp van de nationale autoriteiten aan dat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met haar Egyptische origine wat volgens haar de *“mogelijkheid”* tot een effectieve bescherming vanwege de autoriteiten nog vermindert.

De commissaris-generaal heeft volgens haar niet bewezen dat vrouwen die behoren tot de Egyptische etnische minderheid in Kosovo dezelfde bescherming kunnen genieten als andere Kosovaren. Dienaangaande verwijst zij naar een rapport van *“Forum Réfugiés”* waaruit zij besluit dat zij niet in staat was een *“werkelijke en effectieve bescherming te bekomen vanwege haar nationale autoriteiten”*; zij laat gelden te behoren tot de *“sociale groep van vrouwen”* en tot de Egyptische etnische minderheid.

Verzoekster stelt zich de vraag of de Kosovaarse autoriteiten op een effectieve manier huiselijk en partnergeweld bestrijden, of ze werkelijke bescherming kunnen bieden aan de slachtoffer van dergelijke gewelddaden en of ze effectieve bescherming bieden aan slachtoffers die behoren tot een etnische minderheid. Zij is van mening dat deze vragen negatief moeten worden beantwoord en verwijst hiervoor naar een rapport van *“Courrier des Balkans”*, evenals naar een rapport van OSCE en naar een rapport opgesteld door *“Refugee Documentation Centre (Ireland)”*.

Verzoekster besluit dat zelfs indien zij zich had gewend tot haar nationale autoriteiten, deze haar geen enkele werkelijke bescherming zouden hebben geboden.

Uit voormelde rapporten blijkt volgens verzoekster eveneens dat de Kosovaarse autoriteiten *“geen bewijs leveren van een werkelijke motivering om de gevallen van huiselijk geweld te vervolgen”* en dat het *“politieel en het juridisch Kosovaars apparaat niet concreet in staat is om een bescherming te bieden aan de vrouwen die er nood aan hebben”*. Dienaangaande verwijst verzoekster naar arresten van de Raad.

Zij stelt vervolgens dat de bestreden beslissing *“op geen enkele manier de credibiliteit van de verklaringen van de verzoekster voor de asielinstanties in twijfel trekt”*; deze feiten zijn volgens haar dan ook *“vaststaand”*.

Betreffende de mogelijkheid van verzoekster om beroep te doen op haar nationale autoriteiten, herneemt verzoekster de bestreden beslissing en verwijst verder naar haar voorgaande uiteenzetting.

Aangaande de toepassing van artikel 48/4 §2 c. van de vreemdelingenwet, stelt verzoekster “*een gebrek aan geldige ontkenning*” van een gegronde vrees tot vervolging in de zin van het artikel 48/3 van de vreemdelingenwet vast, waardoor de commissaris-generaal volgens haar ook niet op geldige wijze heeft ontkend dat verzoekster “*zware aantastingen*” heeft ondergaan in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster is ten slotte van mening dat de bestreden beslissing een gebrek vertoont aan “*geldige en adequate motivering*” (zie het verzoekschrift, p. 25). Zij geeft een theoretische uiteenzetting van de motiveringsplicht en besluit dat de commissaris-generaal hieromtrent in gebreke is gebleven.

Zij vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van haar de status van vluchteling te erkennen; dan wel in ondergeschikte orde de beslissing nietig te verklaren.

2.2. De door verzoekster aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

De Raad benadrukt dat de oproeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Verzoekster stelt dat zij het slachtoffer werd van partnergeweld en vreesde dat zij door haar echtgenoot opnieuw zou worden aangetroffen, zonder dat zij zou kunnen genieten van de bescherming van haar nationale autoriteiten; deze problematiek is volgens haar wel degelijk terug te vinden in het Vluchtelingenverdrag en in artikel 48/3 §2 alinea 1, a. van de vreemdelingenwet; zij verwijst hiervoor naar arresten van de Raad en besluit dat de ingeroepen feiten, geweldplegingen zijn gericht op een persoon om reden van haar geslacht in de zin van artikel 48/3 §2 alinea 2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Aangaande de door verzoekster aangehaalde rechtspraak merkt de Raad vooreerst op dat deze individuele gevallen betreft en in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.34).

Betreffende verzoeksters probleem met de schuldeisers van haar man, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing terecht heeft besloten dat dit een zaak is van louter interpersoonlijke (tussen privépersonen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard; dit probleem houdt bijgevolg geen verband met één van de criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag en in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, dat voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging hebben op basis van hun ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep; evenmin ressorteert dit probleem onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming, zoals opgenomen in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Voor het overige wijst de Raad erop dat het behoren tot een bepaalde sociale groep niet automatisch betekent dat de asielzoeker wordt vervolgd; bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant.

De asielzoekster moet dan ook een gegronde vrees voor vervolging aantonen in vluchtelingenrechtelijke zin, waar verzoekster in casu in gebreke blijft.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij wanneer die vaststelt dat verzoekster haar vrees ten aanzien van haar man omwille van zijn gewelddadige gedrag, niet aannemelijk maakt.

Verzoekster verklaarde immers wel gezocht te hebben naar manieren om zonder de hulp van haar man financieel rond te komen, maar heeft geen oplossing gezocht voor het huiselijk geweld waarvan zij het slachtoffer zou zijn geweest, zelfs niet in de periode toen zij door haar ouders werd opgevangen.

In haar verzoekschrift verwijst verzoekster dienaangaande naar een rapport van "*Forum Réfugiés*" waaruit zij besluit dat zij niet in staat was een "*werkelijke en effectieve bescherming te bekomen vanwege haar nationale autoriteiten*", vanwege haar behoren tot de "*sociale groep van vrouwen*" en tot de Egyptische etnische minderheid. Zij haalt rapporten aan van "*Courrier des Balkans*", van OSCE en een van "*Refugee Documentation Centre (Ireland)*" en besluit dat zelfs indien zij zich had gewend tot haar nationale autoriteiten, deze haar "*geen enkele werkelijke bescherming hebben geboden*". In dat opzicht verwijst verzoekster tevens naar arresten van de Raad.

Deze algemene rapporten doen echter geen afbreuk aan het feit dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming; een asielzoeker dient dan ook eerst alle mogelijkheden tot bescherming uit te putten en aannemelijk te maken waarom hij/zij geen enkel beroep kan doen op de nationale autoriteiten.

In casu blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij geen enkele maal melding heeft gemaakt van de problemen met haar echtgenoot bij de lokale politie (of bij de internationale autoriteiten) ondanks het feit dat deze geweldplegingen meerdere jaren duurden.

In dit verband moet ook vermeld worden dat verzoekster verklaarde nooit problemen gehad te hebben met de Kosovaarse autoriteiten (zie het gehoorverslag, p. 10).

Ook merkt de Raad op dat verzoekster nooit eerder dan in haar verzoekschrift, melding maakte dat zij omwille van haar etnische origine niet zou kunnen rekenen op bescherming van haar autoriteiten.

Verzoekster verklaarde bovendien niet op de hoogte te zijn van de verschillende beschermingsmogelijkheden in haar land. Van een asielzoeker kan nochtans in redelijkheid worden verwacht dat hij of zij, vooraleer de gewichtige stap te zetten het land van herkomst te ontvluchten, moeite heeft gedaan om zich te informeren naar de bestaande mogelijkheden tot oplossing van de problemen.

Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt verder dat er in Kosovo in toenemende mate aandacht is voor de 'genderproblematiek'. Dit blijkt onder meer uit de oprichting van de Domestic

Violence Unit van de Kosovaarse politie. Naast de gewone en specifieke politiediensten zijn er in Kosovo ook nog andere alternatieven voor vrouwen in een situatie zoals waarin verzoekster verkeerde; zo zijn er opvanghuizen voor mishandelde vrouwen, verschillende niet-gouvernementele organisaties die zich actief richten op het welzijn van de vrouw en is er een telefoonlijn die anoniem geraadpleegd kan worden. Aldus blijkt dat er in Kosovo inspanningen worden gedaan om slachtoffers van huiselijk geweld bij te staan; de Kosovaarse politie is in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden zodat kan worden besloten dat er redelijke maatregelen worden genomen ter voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

Aangaande de door verzoekster geciteerde rechtspraak merkt de Raad opnieuw op dat de rechtspraak van de Raad geen precedentswaarde heeft die bindend is.

De Raad stelt aldus vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij niet op de bescherming van de autoriteiten van haar land kan rekenen; er blijkt niet dat verzoekster voor de problemen met haar man of bij een herhaling ervan in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo, geen of geen afdoend beroep kon of zou kunnen doen op de bescherming van de in haar land aanwezige autoriteiten.

De commissaris-generaal heeft terecht besloten van verzoekster de erkenning van de vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, te weigeren.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoor op 17 mei 2011 op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

De Raad is van oordeel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE